

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— DOUĂ NUVELE —

RECVIEM PENTRU
ALISIA

COȘMARUL LUI
MAXIMILIAN NOVAC

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

COPERTĂ:

Amalia Chițulescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cristinne C.C.

Ephialte / Cristinne C.C. - Brașov: Creator, 2021

ISBN 978-606-029-470-2

Recviem pentru Alisia;

Coșmarul lui Maximilian Novac: Spin-off. - 2021. -

ISBN 978-606-029-475-7

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O. IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

RECVIEM PENTRU ALISIA

CAPITOLUL I

17 ani · 9

CAPITOLUL II

Mai stai · 14

CAPITOLUL III

Antiexemplu · 21

CAPITOLUL IV

Ne bucurăm în ciuda lor · 30

CAPITOLUL V

Tu și eu · 36

CAPITOLUL VI

Animale de pradă · 46

CAPITOLUL VII

Imperfect · 55

CAPITOLUL VIII

Lumea ta · 63

COȘMARUL LUI MAXIMILIAN NOVAC

CAPITOLUL I

Forța obiceiului este mare · 73

CAPITOLUL II

Adevărul este în... umbră · 82

CAPITOLUL III

În flagrant Coșmar · 88

CAPITOLUL IV

Chiar și un fir de... Ephialt are umbra sa · 91

CAPITOLUL V

Cred, fiindcă e absurd · 97

CAPITOLUL VI

Aici și acum · 108

CAPITOLUL VII

Să se facă lumină! · 113

CAPITOLUL VIII

Cine tace e de acord · 119

CAPITOLUL IX

Dacă tăceai, filozof rămâneai · 130

CAPITOLUL X

Orice ai face, fă cu prudență, fără să-ți tai respirația la sfârșit · 136

CAPITOLUL XI

Dacă îndrepti o greșeală, îndrepti o sută · 141

CAPITOLUL XII

Să se asculte și cealaltă parte · 149

CAPITOLUL XIII

Om sunt, nimic din ce este omenesc nu-mi este străin · 158

EPILOG · 164

UMBRA UNUI COȘMAR

(FRAGMENT DIN CARTEA A TREIA A SERIEI)

CAPITOLUL I

„Cine a mai auzit de un Ephialt cu depresie?” · 172

CAPITOLUL II

„E ca și cum aș fi avut o premoniție!” · 181

CAPITOLUL III

„Să te las în viață a fost o greșeală” · 187

EPHIALTE

RECVIEM PENTRU
ALISIA

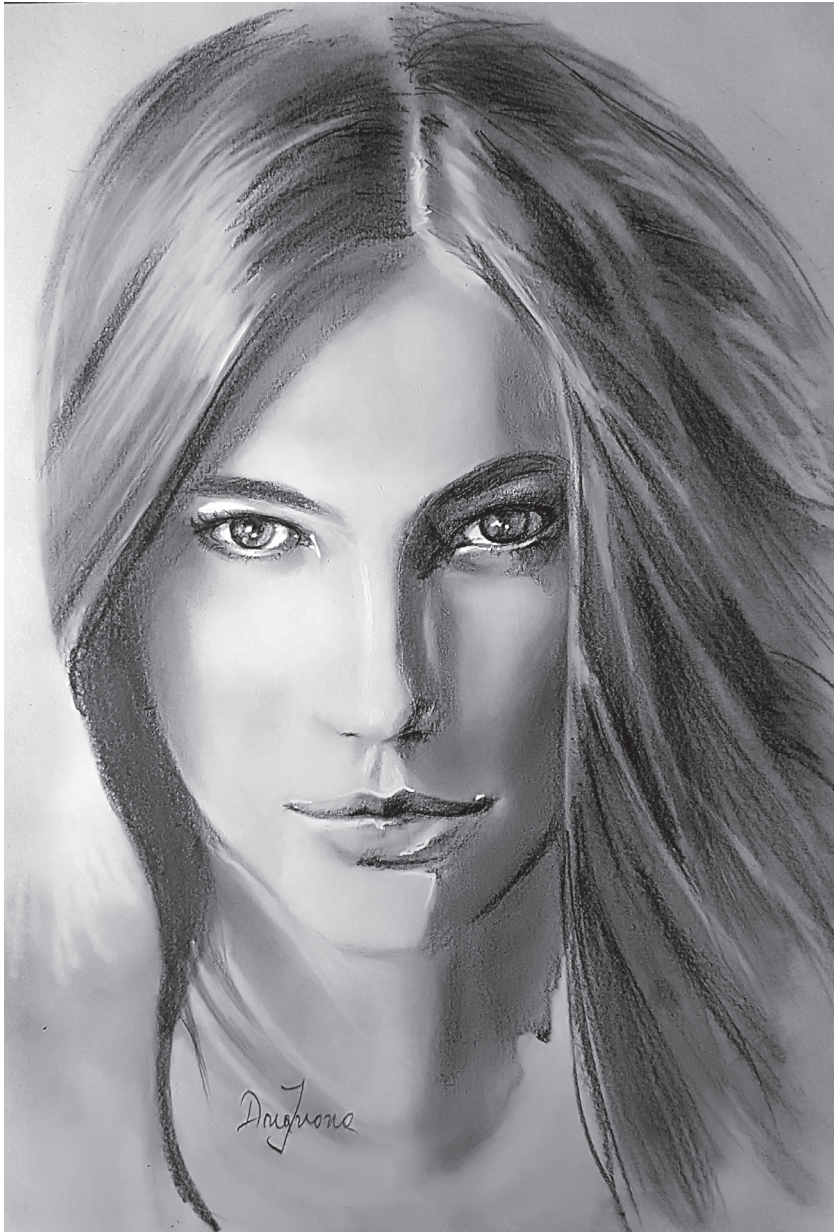

Dedic această carte tuturor adolescenților (indiferent că fac parte din tagma umanității, a Ephialtelor ori a Umbrelor). Cu toții ne-am simțit niște „ciudați” la acea vârstă, familiile noastre parcă nu se potriveau imaginii ideale pe care cei din jur ne lăsau să o vedem în propriile lor familii. Toți cei care ne protejau (din umbră sau ceva mai aspru), încercând să ne ferească de supărări, de dezamăgiri, de suferințele dramatice specifice vârstei, ne păreau dușmani.

Dragi adulți în devenire, fie ca mereu să aveți de partea voastră o armată de Ephialte care să vă protejeze, să vă încurajeze și să vă fie alături atunci când sentimentele vă sunt rănite și să vă ajute să „treceți de partea cealaltă” mai maturi și mai puternici!

Vă îmbrățișez!

CAPITOLUL I

---

17 ANI

„Un an de când copila petrecuse
Urzind gândirea-i și visând ursitul,
Un an întreg prea fericită fuse,
Dar dup-un an mi-a fost-o ajuns urâtul.
Își amintea viața ce-o avuse
Și peste pieptu-i își îndoaie gâtul,
Și trist privea un punct cu ochii țintă,
Și se usca ca și la umbr-o plântă.
Eu mor de n-oi vedea seninul, cerul,
De n-oi privi nemărginirea vastă,
Răceala umbrei m-a pătruns cu gerul
Și să mai duc nu pot viața astă.
Ah! Ce fericire-aș fi să văd eterul
Și să văd lumea, codrii din fereastă,
Și de voiți cu viață să mai suflu,
Deschideți uși, fereste, să răsufli.
Astfel o mistuia neastâmpăratul
De viață dor și dorul cel de soare.”

Mihai Eminescu, Fata-n grădina de aur

Luminițe colorate dănuiau pe tavan în ritmul muzicii, provocându-mi o senzație de vertij din ce în ce mai pronunțată. Sigur, ar fi putut să fie și din cauza celor două pahare de Space pe care le dădusem pe gât, pe nerăsuflăte, de cum pășisem pragul imensei case în care se dezlănțuia, într-un vacarm de nedescris, petrecerea – prima la care fusesem invitată.

Casa îi aparținea lui Tanis Lazarus. Mai exact, părinților acestuia, pe care îi puteai încadra cu ușurință în categoria celor mai bogați oameni

din oraș. Erau arhitecți. Cum refacerea Noii Lumi ducea lipsă acerbă de astfel de oameni, erau atât de solicitați, încât aproape niciodată nu îi găseai pe acasă. Cel puțin, așa se lauda Tanis pe la școală.

Tanis. Acel Tanis. Unul dintre colegii mei de clasă. Un băiat destul de înalt pentru cei 17 ani ai săi, athletic, cu cei mai frumoși ochi de culoarea coniacului din câți îmi fusese dat să văd. Un păr de un șaten-roșcat, tuns și aranjat într-o asimetrie senzuală, și un breton ce-i pica drăgălaș în ochi îi completau perfect trăsăturile, transformându-l într-unul dintre cei mai râvniți băieți din școală, nu doar din clasa mea.

Și, ca acest pachet să fie complet, casa lui era gazda celor mai multe petreceri organizate de colegii mei, dată fiind lipsa frecventă a părinților săi. Normal, toți se buluceau să îi facă pe plac, în speranța de a fi invitați la una dintre petrecerile sale. Fetele... ei bine, roiau în jurul lui ca niște muște atrase de zahăr.

Nu, nu eram răutăcioasă. Nici geloasă. Poate puțin. Destul de mult, de fapt.

Îmi dorisem să particip la o astfel de petrecere încă din anul întâi de liceu, din prima clipă în care auzisem despre ele. Clipă care coincidea și cu momentul în care îl zărisem pentru prima oară, discutând zgomotos cu alți băieți din an și propunându-le să organizeze o întâlnire. Sugestia lui fusese îmbrățișată numaidecât și devenise virală până la sfârșitul zilei. Invitațiile curseseră gârlă și încă mai credeam că, la finalul zilei, probabil avea să ajungă și la mine una dintre ele. Seara însă plângeam în camera mea, apatică, dorindu-mi să renunț la a mai merge la școală.

A durat doi ani până să fiu (în sfârșit!) invitată la una dintre petrecerile organizate de Tanis Lazarus.

Știam de ce. Uram motivul. Familia mea – formată din doi frați și o soră, toți mai mari decât mine și cu un simț al protecției mai dezvoltat decât cel al elefanților – și faptul că fiecare dintre ei era Ephialt, toate acestea făcuseră din mine cea mai puțin dorită persoană la o petrecere între oameni.

Marcus – fratele cel mai mare, care ocupa mai degrabă rolul de părinte pentru noi ceilalți – îmi sugerase... de fapt, fusese mai mult o

afirmație imperativă decât o propunere, să urmez studiile acasă, așa cum procedaseră Dania și Felix.

Frumoasa mea soră – mai mare cu aproape șase ani decât mine – ar fi fost, cu siguranță, una dintre acele fete populare din școală. Eram convinsă că nu ar fi avut nicio problemă să se integreze în comunitatea oamenilor, având în vedere atenția pe care o acorda propriei înfățișări, mintea ascuțită și pofta avidă de informații și cunoștințe. Toate acestea, să le spunem defecte (pentru că nu aveai cum să le consideri altfel la o asemenea vârstă!), o caracterizau. Ba probabil că ar fi devenit chiar din prima zi preferata profesorilor și a colegilor deopotrivă. Dar iată că acceptase, fără urmă de protest, să studieze de acasă. Pentru ea, acumularea de cunoștințe de orice fel era de o importanță vitală și, oricum, reprezenta o activitate uzuală, poate chiar una dintre preferatele ei. Era perfectă. Eu, cel puțin, așa o vedeam. Și nu eram singura. Frumoasă, deșteaptă, elegantă și, de parcă toate astea nu ar fi fost suficiente, Dania era și cea care deretica după noi. Tot ea avea grijă ca singurul om rămas în această familie (da, despre mine e vorba) să nu moară de foame. Era o enigmă cum avea timp pentru toate. Și asta se întâmpla chiar dinainte să devină Ephialte. Se scurseseră trei ani de când trecuse de Inițiere și până și această încercare, deloc ușoară, o depășise cu eleganță, pășind de partea cealaltă chiar mai frumoasă și mai plină de viață decât înainte. Daaa... cum de eram noi două surori, n-am înțeles niciodată. Eram atât de diferite pe cât pot fi două persoane. Și nu în acel sens Yin-Yang al împletirii armonioase de contraste, ci mai degrabă de genul nuca-n perete, cu mențiunea că peretele neșlefuit eram eu.

Dar nu eram singura care nu moștenise aceste gene perfecte. Felix era cel mai apropiat de vârsta mea – nu erau între noi nici trei ani diferență – deși nimeni nu ar fi crezut așa ceva, pentru că arăta cu mult mai mare. Înalt și solid ca un munte, Inițierea, de care trecuse doar cu un an în urmă, nu făcea decât să-l arate și mai matur. Nici pe el nu-l caracterizase o înclinație deosebită spre ordine, iar aici ne înfrățeam în mod deosebit. Dar nu contestase decizia lui Marcus de a studia de acasă. Nu acceptase cu același entuziasm și dedicație precum Dania,

dar nici nu protestase prea vehement. Însă nu era și cazul meu. Am făcut o adevărată scenă când Marcus mi-a sugerat că discreția și evitarea complicațiilor ar fi recomandate în situația unei familii ca a noastră. Încă nu înțelegeam de ce acea discuție mă luase prin surprindere. La urma urmei, nu era ca și cum nu avusesem exemplul fraților mai mari. Totuși, îmi făcusem planuri, visasem atât de mult viața de liceu, mi-o imaginasem pe parcursul atâtor nopți, încât sugestia lui Marcus mă lovise direct în moalele capului. Într-o fracțiune de secundă, îmi trecuse prin fața ochilor fiecare dintre acele vise, ca niște baloane care mai de care mai viu colorate, inscripționate cu steluțe, bulinuțe și fețe a zâmbitoare, ca apoi să se spargă pe rând sub privirea mea disperată.

După un întreg spectacol adolescentin, cu țipete (da, ale mele, Marcus nu a făcut decât să ridice superior dintr-o sprânceană), lovit cu piciorul în podea și gesticulări multiple, lacrimi vărsate teatral (și, bănuiesc eu, crezute doar de Felix), fratele meu a fost, într-un final, de acord să mă înscrie la liceul din oraș și să îmi permită să urmez cursurile la fel ca oricare alt adolescent de vârsta mea.

După decizia lui, am jubilat zile la rând, exaltată, considerând-o drept o victorie personală. Curând aveam să înțeleg că o astfel de libertate venea cu multe alte constrângeri la pachet. Și când spun *pachet*, mă refer, desigur, la pachetul de mușchi al lui Felix, care își îndeplinea muuult prea bine și cu exagerat entuziasm rolurile de șofer personal și bodyguard cu normă întreagă.

Apăream dimineața cu el în dreapta mea, chiar dacă mă străduiam din rășputeri să grăbesc pasul și să-l las în urmă, iar după cursuri îl găseam sprijinit de unul dintre copacii din curtea liceului, țeapăn ca o statuie.

Nu era chip să se apropie vreun băiat de mine, deși îmi plăcea să cred că ar fi fost câțiva care și-ar fi dorit. Aveam mai mulți colegi drăguți cu care mi-ar fi plăcut să intru în vorbă, cu unul dintre ei în special. Dar ajunseseam să nu mai am preferințe în domeniul băieților. Oricare s-ar fi dovedit suficient de curajos încât să înfrunte privirile fratelui meu ar fi fost binevenit. Însă nimeni nu considera că merit un asemenea risc. Nici măcar nu mă priveau în ochi când treceau pe lângă mine. Cât despre

colegele mele de an, ei bine, discreția se pare că nu caracteriza pe niciuna dintre ele. Salivau fără jenă la vederea lui Felix și cu cât nesuferitul ignora privirile lor poficioase, cu atât își dădeau ochii peste cap și se hlizeau mai zgomotos de fiecare dată când se aflau în apropierea lui.

CAPITOLUL II

MAI STAI

„Ah, iubito, zise dânsul,
Cum nu simți focul ce-l simt?
Și pe ea o-apucă plânsul,
Parcă pieptu-i este strimt
De-a ei patimă-nfocată.
Ea plângea, râdea deodată,
Cu-a ei buze dulci și coapte
N-întuneric parcă-l cată,
Îmbătat de-amor și noapte.”

Mihai Eminescu, Miron și frumoasa fără corp

— Bună, Alisia!, s-a auzit o voce ușor legănată exact lângă urechea mea dreaptă.

Am tresărit și m-am răsucit atât de brusc, încât toată băutura pe care o aveam în cel de-al treilea pahar de Space a sărit pe tipul din fața mea.

Era Tanis. Tanis, care privea cu ochii măriți tricoul alb, aproape mulat pe pieptul lui athletic, acum presărat de sus până jos cu pete mari, arămii.

Am tras aer în piept, am deschis gura de mai multe ori, dar vorbele mi-au rămas blocate în gât. Era prima dată când acest băiat se hotărâse să vorbească direct cu mine, iar eu reușisem performanța ca, în mai puțin de două secunde, să îl conving că sunt o idioată.

— Ămm..., am remarcat inteligent.

— Probabil că va ieși la spălat, nu?, a întrebat retoric băiatul și, după ce a strâmbat ușor din nas într-un mod absolut adorabil, și-a readus atenția asupra mea.

— Āmm...., am argumentat din nou, la fel de ilustru.

— Hei, nu-ți face griji! E doar un tricou, a răspuns Tanis, interpretând, probabil, lipsa oricărei celule cenușii funcționale din creierul meu ca fiind o consecință a părerii de rău pentru tricoul lui.

A zâmbit, afișând o colecție de dinți impecabili și o pereche de gropițe ce mi-au înmuiat genunchii instantaneu. Am clipit des, încercând să-mi readuc aminte limbajul vorbit. Am redeschis gura pentru a răspunde măcar salutului inițial, dacă oricum altceva nu eram capabilă să scot. Nu am apucat.

— Mă bucur că ai decis să vii. Ca să-ți spun sincer, eram aproape convins că n-o vei face.

— De ce?, mi-a ieșit atât de răstit, încât Tanis a ridicat din sprâncene, surprins.

— Păi... nu te-am văzut la nicio altă petrecere, a răspuns simplu.

— Nu am fost invitată la niciuna, a zburat următorul meu răspuns, înainte să îl pot opri.

Ce naiba e cu mine?! Ai zice că mă sabotez singură. Vă crede că n-am habar să mă comport. Și... e posibil să nu se-nșele..., se învârteau gânduri în mintea mea, zăpăcindu-mă de tot, de parcă băutura și luminile colorate nu ar fi fost suficiente.

— Hmm, păi... probabil nimeni n-a avut curajul s-o facă până acum. Cu fratele tău care e mereu pe lângă tine... Dar, oricum, mă bucur că ai venit de data asta.

Tanis și-a plimbat privirea pe chipul meu, poposind fără nicio jenă pe buze, ceea ce, instantaneu, mi-a adus tot sângele în obraji și m-a făcut să îmi las ochii în pământ. Orice urmă a inteligenței umane își luase adio de la mine, așa că, pentru a nu fi evident că nu eram în stare să formulez un răspuns, am ridicat paharul spre gură. Sigur, acesta era acum aproape gol, și mișcarea a deveni chiar mai penibilă decât lipsa mea de comunicare. Am oftat prelung și-am ridicat privirea, resemnată.

Tanis – Păr șaten-roșcat, tuns și aranjat într-o asimetrie senzuală, ochi de culoarea coniacului... Mda, perfect!